לא רק בתל־אביב היה „האנס מצפון העיר". גם בלונדון.

במשך שבע שנים הטיל את חיתתו על העיר

האנס כפת את הדובון

כ אשר נעצר טוני מקלין (37), מובטל לונדוני, ונאמר לו שהוא חשוד באונס, הפשיל ספונטאנית את מיכנסיו והראה לשוטרים את איבר־מינו. „נפגעתי כילד ברכיבה על אופניים," אמר, והצביע על איבר־מינו המצולק והפגוע. „יש לי קשיים בזיקפה, אבל אשתי מבינה אותי ויש לנו כעת שני ילדים," אמר.

אלא שבידי השוטרים היה סיפורן של תשע נשים, שהותקפו במשך השנים על־ידי האנס שהטיל חיתתו על איזור קטן בנוטינג־היל, לונדון. כולן סיפרו כי לאנס היה איבר־מין פגוע, ושהוא התקשה בזיקפה.

פניו העדינים ושערו הבלונדי החלק של טוני מקלין עומדים בסתירה לגופו הכבד, שריריו הבולטים וכתובת־הקעקע הענקית שעל זרועו.

מיקרי־האונס הראשונים המיוחסים לו הם משנת 1982. הוא התרכז באיזור קטן, שגודלו קילומטר מרובע, במרכז לונדון, שם התגורר עם אשתו ושני ילדיו.

האנס היה תוקף רק נשים בודדות, שהתגוררו בדירות־מרתף. הוא היה מחכה להן בדירתן עד שחזרו, היה כופת אותן בקירעי־סדין או בצעיפן, ולעיתים בחגורותיהן. בכל המיקרים היה גונב מהן קודם כל את כספן ותכשיטיהן, ואחר־כך היה עושה בהן מעשים מגונים ואונס אותן. מכיוון שהתקשה בזיקפה, לא הצליח תמיד להשלים את זממו.

שתי נשים ודובון

מיקרי האונס, שהתחילו ב־1982, נפסקו לפתע בשנת 1983. הם התחדשו בקיץ 1987. במשך שנה, עד ספטמבר 1988, נמשכו המיקרים באותו איזור עצמו.

בית אחד במיוחד היה חביב, כנראה, על האנס. באותו הבית עצמו קרו שני מיקרי־אונס וצעירה שלישית, שהגיעה הביתה מאוחר, מצאה את דובון־הצעצוע השעיר שלה כפות בידיו וברגליו, מונח על מיטתה, שעליה עוד ניכרו סימני גופו של אדם ששכב עליה. האנס חיכה לה כנראה, וכאשר התאחרה כפת את דובון־הצעצוע והלך לביתו.

המישטרה בדקה את שרידי הזרע שנותרו על תחתוני שתי הבחורות האחרונות שנאנסו. דגימת־הדם של החשוד הבהירה כי יש סבירות של אחד ל־1.272.000 מיליון למצוא אדם אחר בעל אותם סימני די־אן־איי. למרות הוכחה חותכת זו לא הודה הנאשם באשמתו וסניגורו כפר בה לאורך כל הדרך.

במישפט, שנערך השבוע באולד־ביילי, בית־המישפט לעניינים פליליים שבלונדון, הציג התובע לפני חבר־המושבעים תצוגה מרשימה של צעיפים, חגורות וקירעי־סדינים, שבהם נכפתו הנאנסות, והצביע בדראמתיות על הנאשם, שישב שליו לגמרי, כשהוא כבול ברגליו באזיקים ומוקף בשוטרים. „הוא איננו מודה באשמתו, אך ורק כדי שיוכל להמשיך לטעון לפני אשתו וילדיו כי אינו האנס האכזרי," הסביר הסניגור למושבעים.

בלי זקנים ונשים

התובע הסביר שכאשר מנכים מאוכלוסיית לונדון־רבתי את הילדים, הנשים והזקנים, לא נותרים הרבה יותר מ־1.727.000 מיליון גברים, ולכן האפשרות שמישהו אחר ביצע את העבירות שואפת לאפס.

לסניגור היה קשה מאוד להתגונן בפני ראיות חותכות כל־כך. ניכר היה עליו כי מיצוות הלקוח, להכחיש בכל מחיר, לא היתה קלה עבורו. הוא טען כי כאשר מביאים בחשבון שמדובר באוכלוסיה גדולה הרבה יותר מגברי לונדון, מכיוון שיש לקחת בחשבון את כל אזרחי בריטניה וכן תיירים, הרי שסבירות־הזהות מצטמצמת. על שפתיו של השופט האנגלי לא עבר צל של חיוך למשמע טענות אלה, אבל המושבעים גיחכו בינם לבין עצמם.

תמיד כובע־גרב

ה הפסקה הגדולה שבין שתי תקופות־האינוסים הוסברה בכך שבתקופת־הביניים שהה הנאשם בכלא על עבירות רכוש שביצע. הוא חזר לסורו מיד כאשר השתחרר, באותו איזור עצמו ובדיוק באותה השיטה.

הבעייה של התביעה היתה לגבי המיקרים משנת 1983, שבהם לא נערכה בדיקת־זרע שנמצא אצל הנאנסות, ולכן לא היה זיהוי מוחץ של הנאשם. אף אחת מהנשים לא ראתה את פניו, שהיו תמיד מכוסות בכובע־גרב. אבל בביתו של הנאשם נמצאו באחד הארונות מיספר כובעי־גרב בצבעים שונים. גם טביעות־אצבע שלו לא נמצאו, מכיוון שהקפיד תמיד ללבוש כפפות.

בדיקות הדי־אן־איי הן עדיין עניין חדיש מאוד, שפותח רק בשנתיים האחרונות. מכך ניסה הסניגור להיבנות, וטען שיש להתייחס אליהן עדיין בזהירות, ואין להרשיע נאשם אך־ורק על סמך בדיקות כאלה. אולם התובע הבהיר שהצטברות הראיות, השיטה שחזרה על עצמה בתוספת לדי־אן־איי מספיקים כדי לשכנע את חבר־המושבעים להרשיע את הנאשם בכל פרטי האישום.

אילנה אלון ■

חשוד מקלין
אבר־מין מדולדל

תמונת שיחזור של נאנסת כפותה
לא היה זיהוי מוחלט של הנאשם

שופעים חיוכים

(המשך מעמוד 21)

שגריר ברית־המועצות בהולנד, אלכסנדר צ'יקווידזה.

בברית־המועצות אין זה נהוג ש„שכן של" או „מקורב של" ממונה לדרגת שגריר או ציר בשרות הדיפלומטי. אנשים, הפלא ופלא, מתקדמים על פי כישוריהם וניסיונם המיקצועי. לעומת זאת, אם סר חינו של מישהו — מתגלגל מצחוק המארח — „שולחים אותו להיות שגריר רחוק־רחוק, לשנים רבות..."

מצד שני, מרגיעים אותי, „אם רוצים לפנק במיוחד מישהו — ממנים אותו כשגריר בארץ אירופית נוחה, שקטה, תרבותית. שיהנה קצת מהחיים..."

קשה היה לי להתרשם שדובינין נהנה מהחיים: קצב־החיים שלו רצחני, למרות שניסו לארח אותי על פי כל כללי הטכס, קטעו מדי פעם שיחות־טלפון את שיחתנו. בחורה חייכנית הזעיקה את מארחי, תוך כדי הבעה מתנצלת.

כל עובדי השגרירות — החל במנקים, עבור במזכירות וכלה בנהגים — הם אנשים סובייטים. פרט לדובינין ולרעייתו מתגוררים הכל במה שמכונה בוושינגטון „המושבה הסובייטית". מיספר התושבים במושבה הזאת הוא 800.

„מצד אחד," מסביר לי צ'יקווידזה, „זה מעורר קלאוסטרופוביה ופרנויה ומה לא... אולם מצד שני — זה מאוד נוח. הילדים מוסעים במאורגן לגנים, לבתי־הספר. מאוד נוח."

„המושבה הסובייטית" לא הוקמה מטעמי־נוחיות, אלא מטעמי־ביטחון. צ'יקווידזה מספר שהוא גדל בגורגו שליד ארמניה. לכן היה כל־כך לחוץ כשהתחילו הידיעות על האסון שאירע שם. הסובייטים נזכרים באירועי דצמבר האחרון: „היינו צמודים לגורבאצ'וב בביקורו בניו־יורק. פתאום התחלנו לקבל ידיעות על רעש־אדמה ענקי. מיד הבנו שצריך לקצר את ביקורו של גורבאצ'וב, אבל המתנו לידיעות נוספות. האווירה בביקור השתנתה, אבל ניסינו להעמיד פנים. לבסוף הוחלט שגורבאצ'וב יחזור הביתה.

„לא אשכח את מסיבת־העיתונאים שקיים (אדוארד שוורדנדזה). הייתי כל־כך מרוגז. היתה אצלנו אווירה כזאת כבדה. לחלק מאיתנו היו קרובי מישפחה וחברים באיזור האסון.

„פתאום שאל איזה עיתונאי בנימה קנטרנית: ‚אדוני השר, זה נכון שרעידת־האדמה היא סתם תירוץ, וגורבאצ'וב שב הביתה בגלל סיבות פנימיות והפחד שמעמדו מתערער?'

„שוורדנדזה ענה לו בביטול: ‚אין טעם אף לענות על השאלה הזאת!' בחיי לא הייתי כל־כך מרוגז. נכון, זאת שאלה שהיתה צריכה להישאל, אבל איך אפשר להיות כל־כך ציניים בשעות כאלה?"

האסון בארמניה מזכיר לי את הסיוע הישראלי, ואיזכור שמו של שוורדנדזה מזכיר לי את פגישת שרי־החוץ הסובייטי והישראלי (משה ארנס) בקאהיר. אני לוחצת לכיוון היחסים ברית־המועצות־ישראל, למרות שהבטחתי שאסתפק באירוח כיד המלך. המארח נראה קצת לחוץ וקצר־רוח למישמע הנושא:

„מובן, מובן שהסיוע הישראלי באסון בארמניה שיפר את האווירה. לנו, לסובייטים, מעולם לא היה מאומה נגד הישראלים — להיפך.